

# До дітей

Яків Щоголів

Господь талан мені послав  
Розумним словом володіти,  
Щоб я народу повідав  
Із серця вирвані завіти.

І попливли мої пісні  
Узькими стежками в оселі;  
Але були вони смутні  
І, як те горе, невеселі.

Я дочувався, що про їх  
Почнуть між миром говорити,  
І вбачив диво: силу тих  
Журних пісень пізнали діти!

Коли траплялось в інші дні  
Мені в хоромину входжати,  
До мене кидались вони  
І силкувались щебетати,

Як ткач над цівками згинавсь,  
Як схла дівчина, мати билась;  
Трудівник щастя добувавсь,  
А щастя геть-кудись котилось,

Котилось безвісти; а він  
Читав на аркушах недолі,  
Що, опріч його, не один  
Несе хреста по божій волі.

Я знаю, діти: се зерно  
На нашій ниві сил не страте,  
Рясне стебло зростить воно,  
Щоб жниво виросло багате.

І хай Господь вам пору дасть  
Не ту, що наші діти мали,

Як нерозумно у напастъ  
Нізащо лізли й пропадали.

Коли ж пройти лучиться вам  
Помимо лірника могили,  
Скажіть: "Жадав він щастя нам,  
І ми пісні його любили!"